

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 307.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-g01-shoot-d1e87603.pdf> (tilgået 01. juni 2024)

Anvendt udgave: *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Ørsted:

Jeg kan ikke Andet end vedblive, hvad jeg forhen har yttret om det Udillige i at inddrage dem, som ere fødte 1826, og som efter Sproget i Anordningen om Landmilitievæsenet fra 1ste Januar 1849 blive at ansee som 23-årige, under Værnepligten, hvilket er en Undtagelse fra den almindelige Regel. Jeg har iøvrigt forhen bemærket, at dersom Comiteens Amendement til § 8 kommer til at træde i Kraft, således som foreslået, vil Sagen derved forandres og at da, eftersom de, der ere fødte i 1826, ere som 22-årige ved Begyndelsen af 1848 behandlede ved den sidste Session, vil der i 1849 ikke være noget 22-årigt Mandskab. I Anledning af hvad den ærede Deputerede har anført i Anledning af den første Passus i § 4, at den som overflødig kunde undværes, vilde det måske i alt Fald være hensigtsmæssigt, om man fik en forandret Redaction af den, således, at det trådte frem, at Paragraphen kun indeholder en nærmere Bestemmelse om dem, der ved Indbetaling af en Pengesum vare fritagne for Værnepligten, men at Hovedbestemmelsen iøvrigt ikke var Andet, end hvad som låe i §§ 1 og 12. Med Hensyn til de Bemærkninger, som det sidste Membrum har foranlediget, kan jeg ikke andet end ganske og aldeles henholde mig til, hvad jeg tidligere har bemærket. Jeg anseer det for klart, at Staten i det Øieblik, den tilintetgjør den Rettighed, for hvis Tilståelse den har modtaget sine Penge, bør give disse Penge tilbage. Her er ikke Spørgsmål om Skadeserstatning, og derfor kan jeg ikke erkjende, at her er nogen Lighed tilstede med det Tilfælde, at Nogen har opbygget et Huus i Henhold til Forordningen af 1788; der er Forholdet et ganske andet, det er et Forhold, hvori den Pågjældende er trådt til ganske andre Personer, og Staten kan derfor ved at forandre sine Love ikke have nogen Forpligtelse til at give Erstatning; men her er Spørgsmålet om noget ganske Andet end Erstatning, her er Spørgsmålet om at lægge Noget fra sig, som man ingen Hjemmel har til at beholde. Staten har modtaget Betaling for Noget, som nu ifølge Loven bliver til Intet, og Staten må da ikke beholde disse Penge. Jeg mener også, at Stillingen er aldeles den samme med Hensyn til dem, som udskrives og dem, som ikke måtte udskrives; thi den Befrielse for Udskrivning, som de have erhvervet, den går i ethvert Tilfælde bort, og den var Valutaen for de modtagne Penge. Om de af andre Grunde måtte blive frie, enten fordi de ere utjenstdygtige eller fordi de spille sig fri, dette er Noget, som de ikke skyldte den indbetalte Kjendelse, men ganske andre Omstændigheder, der vilde skaffe dem Fritagelse for Tjenesten, om de end ikke havde gjort nogen Indbetaling.